

“Büyülenmiş Dünya” ya da Barış Savaşımı
2012-11-28 11:16:00

■ Son aylarda Türkiye’de, bölgede ve dünyada yaşananlar bana, yıllar önce okuduğum bir kitabın adını ve içeriğini anımsatıyor. Leopold Schwarzschild’in 1942’de yayımlanmış olan “The World in Trance” (=“Büyülenmiş –ya da Kendinden Geçmiş Dünya”) adlı bu kitabı, dünya adım adım büyük bir savaşa sürüklenirken, devletlerin, partilerin, halkların nasıl bir duyarsızlık, vurdumduymazlık ve boşvermişlik hali içinde olduğunu anlatıyordu. Tabii kitabın adının ima ettiğinin tersine 1939 öncesinde, yaklaşan savaşa karşı bir şeyler yapmak isteyen ve yapan güçler yok değildi. Bunların başında tutarlı bir barış politikası izleyen Sovyetler Birliği ile dünya işçi sınıfı hareketinin en ileri bölükleri geliyordu; ama “ileri” kapitalist ülkelerde bile işçi ve emekçi yığınlarının önemli bir bölümünün, hattâ bazan ana gövdesinin, sendikaların, ilerici partilerin, demokratik güçlerin ve ve çıkarları savaştan yana olmayan küçük ülkelerin bu konudaki performansının, olması gerekenin çok altında olduğu da bir gerçektir. Polonya, Romanya, Macaristan, Bulgaristan gibi küçük ülkeler ise, “kendi” işçi sınıflarını ezmek ve yayılmacı emellerini gerçekleştirmek için faşist savaş kışkırtıcılarının yanında yer almışlar, ancak bu aptalca politikalarına rağmen Nazi Almanyası’nın işgaline uğramaktan kurtulamamışlardı. (1) Bir Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesinin giderek büyümekte olduğu günümüzde ise “ileri” kapitalist ülkelerin işçi sınıfı hem devrimci bir önderlikten yoksun, hem de ciddiye alınabilecek bir sendikal örgütlülüğünden. Ekonomik bunalımın derinleşmesine ve emperyalist devletler arasındaki çelişmelerin keskinleşmesine bağlı olarak, bir yandan işçi sınıfı ve halkların hakları ve demokratik kazanımları tehlikeye girer, militarist, ırkçı, yabancı-düşmanı ve faşist eğilimler güçlenirken, bir yandan da hızla silâhlanmakta, birbirlerine karşı tehditler savurmakta ve yeni bağlaşımlar oluşturmakta olan ABD, Rusya, Çin gibi büyük emperyalist devletlerin taraf olacağı büyük-ölçekli bir savaş tehlikesi artıyor. Bu devletlerin ellerinde bulunan nükleer ve termonükleer silâh stoklarının büyüklüğü, bu silâhları taşıyan balistik füzelerin artan menzil ve sofistikasyonu vb. gözönüne alındığında, Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarının, meydana gelebilecek yeni bir büyük savaşın yanında çocuk oyuncağı gibi kalacağı ve çok büyük kayıplara yol açacağı kesin olan böylesi bir savaşın gezegenimizi yaşanamaz hâle getireceği tahmin edilebilir. Bu olguların ışığında Schwarzschild’in saptamasının günümüz dünyası için de bütünüyle geçerli olduğunu ve dünyanın bir kez daha bir trans (=kendinden geçme, büyülenme) hali yaşamakta olduğunu söyleyebiliriz. Dünya işçi sınıfı, ilerici gençliği ve halkları, başını ABD’nin çektiği neo-faşist emperyalist blokun 2001’den bu yana bir dizi ülkeye saldırarak peşrevini yaptığı böylesi bir savaşın ilk salvoları karşısında sessiz kalmakla felakete âdeta çağrı çıkarıyorlar. Onlara şunu söylemek gerekiyor: “Afganistan’da, Irak’ta, Somali’de, Libya’da yaşanan ve Suriye’de ve İran’da yaşanabilecek korkunç yıkımın yarın kendi topraklarınızda ve tüm dünyada yaşanmasını istemiyorsanız, emperyalist saldırganlığa karşı sesinizi yükseltin; “kendi” tekелci

burjuvazilerinizin başka ülkelere ve halklara vurmak üzere kaldırdığı ellerini tutun ve onların gerici iktidarlarını devirin!”

”

” ”

”

” ” Uruguay’da yayın yapan CX 36 Radio Centenario isimli radyo istasyonundan Efraín Chury Iribarne’in 27 Ağustos 2011’de kendisiyle yaptığı röportajda, sol hareketin Kaddafi rejiminin yıkılmasına karşı sessiz kalışını eleştirirken bu duyarsızlığı şu sözlerle kınıyordu:

”

” ” “NATO, Libya’nın kontrolünü bu paralı askerlerin elinden aldı. CNN, BBC ve El Cezire gibi tüm televizyonlar ve bütün gazeteler, hep birlikte bu insanlık dışı savaşı kutluyor. Meksika’nın La Jornada adlı yayınında, savaşı ve NATO’yu destekleyenlerin kutlama fotoğrafları var. Ve sadece bu da değil, başka bir trajedimiz daha var, ne Avrupa’nın herhangi bir ülkesinde ne de Amerika’da, tek bir protesto bile görülmüdü.

”

” ”

”

” ” “Huzurlu bir ülke ve Afrika’nın en iyi sosyal yardım programına sahip bir başkan imha edilirken, 188 gündür üzerine bomba yağdırılırken, hiçbir barışçı veya solcu grup, bu katliama karşı protesto organize etmedi. Fransa’da, Komünist Partisi’nden, troçkistlere ve kendi kendini anti-kapitalist ilân eden partilere kadar onlarca organizasyon var. Hepsi paralı askerleri desteklediler ve bu çatışma sürecini ‘izleyeceklerini’ belirttiler ve de bombalamalara karşı tek bir parmaklarını oynatmadılar. Arjantin, Uruguay ve Brezilya’daki solcu gazetelerde boy gösteren ve Marksist figürler olarak ünlenen bütün şu Fransız entelektüel şahsiyetler, NATO tarafından finanse edilen, desteklenen yönlendirilen bu ayaklanmanın, bu oyunun bir parçasıdır.

”

” ”

”

” ” “Bu büyük trajedilerden biridir, çünkü emperyalizm ve onun iletişim araçlarının bu suçu desteklemelerini anlıyoruz ama onlar kutlamaları yaparken solun –davanın en iyilerinin– sessiz kalışını hattâ kutlamalara katılmasını anlamıyoruz. Sözüm ona zorbaya karşı çıkıyorlarmış. İyi de, kim daha fazla zorba? Bir sömürgeci güç, yaklaşık olarak altı aydır, binlerce, yüz binlerce füze ve bomba yağdırıyor bir ülkeye, onlar Trablusgarp’a girmeden önce kendi halkı tarafından desteklenen ve kendi ülkesinde meşru olan bir hükümete.” (“Sol’un Libya tavrı gözden geçirilmeli”)

”

” ”

”

■ ■ Son dönemde kaleme aldığım iki yazımda (“Sıfır Sorun Siyasetinin Sonu” ile “Bir ABD/İsrail-İran Savaşına Doğru mu?”) ben de bu konuya bir ölçüde değinmiştim. Bu yazıların ikincisinde şöyle demiştim:

■

■ ■ “Ne yazık ki, tarihi yapması gereken kitleler –yeterince- ortalıkta değiller. Bu da, dünyayı bir nükleer savaşa bile sürükleyebilecek olan emperyalist-Siyonist saldırganların işlerini kolaylaştırıyor. 2002 sonlarında ABD ve ortakları, bir dizi yalan eşliğinde Irak’ı hedef almış, Saddam Hüseyin kliğini devirerek Irak’a demokrasi getireceklerinin yaygarasını yapmışlardı. O günlerde sokaklara dökülen barış hareketi belki Cengiz Han’ın sürülerinin günümüzdeki karşılığı olan ABD saldırganlarını durduramamıştı; ama bu hareket ezilen ve sömürülen kitlelerin siyasal bilincinde bir sıçrama yaratmıştı. Ne yazık ki, yönetici kadroları burjuva-demokratik önyargılarla sakatlanmış olan barış hareketi bu momentumu sürdüremedi; savaşı başlatmak için kullanılan yalanların açığa çıkması, yüzbinlerce insanın ölümü, milyonlarca insanın yaralanması ve sakatlanması, milyonlarca insanın yerini yurdunu yitirmesi, Irak’ın doğal ve tarihsel zenginliğinin ve altyapısının yerle bir edilmesi vb., bu hareketin bir kıs uykusuna yatmasını önleyemedi. Dahası, tekelci ve görsel medyanın yardımıyla sistemli bir dezenformasyon ve beyin yıkama etkinliği sürdüren neo-faşist ABD emperyalizmi ve ortakları, sadece ‘kendi’ halklarına değil, bölge halklarına da Irak’ta, Afganistan’da, Libya’da, Somali’de vb. yaşanmış ve yaşanmakta olan korkunç trajedileri unutturmayı hemen hemen başardı. Bu duyarsızlık, sessizlik ve unutkanlık, Suriye ve İran ile komşu olması ve dahası yöneticileri ülkeyi, Suriye ve İran’a karşı emperyalist-Siyonist cepheye konuşturmuş olan Türkiye’nin ilerici, demokrat ve barış yanlısı güçleri ve işçi sınıfı sözkonusu olduğunda daha da vahim ve utanç verici bir nitelik kazanmaktadır. Türk burjuva devletinin ABD-İsrail-Britanya şer ekseninin peşinde sürüklenmesi onanamaz; ama anlaşılabilir. Ne var ki aynı şeyi, Türkiye’nin ilerici, demokrat ve barış yanlısı güçleri ve böylesi bir maceranın bedelini kendi kanıyla ödeyecek olan Türkiye işçi sınıfı için asla söyleyemeyiz. Hattâ, Türkiye’deki ilerici yazılı ve sanal basının sayfalarında, Türkiye ve Türkiye işçi sınıfı ve halkları açısından çok önemli sonuçlar doğurmaya aday olan bu sözünü ettiğim gelişmeler hakkında pek fazla bir haber, yorum ve tartışmaya rastlamak bile neredeyse olanaksız...

■

■ ■

■

■ ■ “Demek oluyor ki, Suriye ve İran halklarının yanısıra saldırganlığa hedef olmamış ülke halklarının, hattâ ekonomik bunalımla boğuşan ve faşizmin ayak seslerinin duyulmaya başlandığı gelişmiş kapitalist ülkelerin halklarının da aynı acıları yaşamalarını istemiyorsak harekete geçmek zorundayız. Sadece ilerici, demokrat ve barış yanlısı güçler değil, tüm vicdan sahibi insanlar, Suriye’nin ve İran’ın da ikinci bir Irak, Afganistan, Libya, Somali vb. olmaması için seslerini yükseltmek ve eyleme geçmekle yükümlüler. Yükümlüler; çünkü insanın kendisine düşman olan kapitalist-emperyalist sistem yıkılmadığı takdirde bu sistem insanlığı yıkacak, onu hem maddî ve hem de manevî bir yokoluşa sürükleyecektir.” (Bir ABD/İsrail-İran

Savaşına Doğru mu?, 14-15 Kasım 2011)

”

” ”

”

” ” Bilindiği gibi Türkiye kabaca 2006-2007’den itibaren, ABD-NATO blokunun bir parçası olarak kalmaya devam etmekle birlikte, “sıfır sorun politikası” değişimin simgelediği görece dengeli, çok yanlı ve barışçı bir dış politika izlemeye başlamıştı. ABD ve ortaklarının ve onların tekeli medyadaki borazanlarının “eksen kayması” suçlamalarına yol açan bu politika bağlamında Türkiye; Siyonistlerin Filistin halkına karşı uyguladığı zulmü yüksek sesle kınamış, Suriye’yle ekonomik ve siyasal alanlarda çok yakın bir ilişki kurmuş, komşu ülkelerle vizeleri kaldırmış ve ticareti geliştirmiş, İran’ın barışçı nükleer çalışmalarına bir ölçüde destek olmuş, Irak Kürdistanı’yla ilişkileri normalleştirmiş, Kafkaslar’daki ve Ortadoğu’daki sorunların barışçı yoldan ve yabancı güçlerin müdahalesi olmaksızın çözülmesi için uğraş vermişti vb.

”

” ”

”

” ” Ancak ABD ve ortaklarının, özellikle Tunus’ta Aralık 2000’de başlayan ve diğer Arap ülkelerine yayılan toplumsal hareketi (“Arap baharı”) kendi emperyalist çıkarları için manipüle etmeye girişmeleri, zaten iktidarın nimetlerinden yararlanarak güçlenmiş, emperyalist burjuvaziyle ilişkilerini giderek derinleştirmiş ve Türk burjuva devletinin geleneksel reflekslerini benimsemiş olan AKP hükümetinin kabaca 2011 baharından itibaren kararlı ve kesin bir biçimde ABD-NATO-İsrail cephesindeki yer almasına yol açtı. Bu kısmi rota değişikliğinin göstergeleri biliniyor. Bunlar arasında; Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül’ün, İzmir’de NATO’ya bağlı bir kara kuvveti üssü kurulacağını açıklamasını, önce NATO’nun Libya’ya müdahalesine karşı çıkan Türkiye’nin, Mart 2011’de bir kaç savaş gemisi göndermek suretiyle Libya’yı hedef alan NATO ablukasına katılmasını, Ağustos 2011’de NATO destekli Libya Ulusal Geçiş Konseyi’ni tanımasını, Libyalı asileri eğitmesini (2), özellikle 2011 yılı içinde, İran’dan kara ya da hava yoluyla Suriye’ye (ve dolayısıyla Lübnan’a) askerî malzeme taşınmasını sistemli bir biçimde engellemesini, Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu’nun Suriye’deki Baas rejimini pek çok kez ağır bir biçimde suçlamasını, Türkiye’nin gerici Suriye muhalefetine İstanbul’da örgütlenmesine olanak sağlamasını, “Özgür Suriye Ordusu” adı altında örgütlenen Suriye muhaliflerini topraklarında barındırması, eğitmesi ve silâhlendirmesini, İskenderun’da aralarında ABD, Fransa, Katar gibi ülkelerin özel kuvvetlerinin ve istihbarat elemanlarının da bulunduğu bir “komuta merkezi” kurulmasına izin vermesini, NATO’daki efendi ve ortaklarıyla, sözümona Suriyeli sivilleri korumak için Türkiye-Suriye sınırında “uçuşa yasak bölge” ya da “insani yardım koridoru oluşturma amaçlı görüşmeler yapmasını, NATO kararına uyararak, Malatya’nın Kürecik bucağında İran’a ve Rusya’ya karşı bir füze kalkanı kurulmasını kabul etmesini, Arap Ligası toplantılarına katılarak, işbirlikçi Arap rejimlerinin Suriye’ye karşı daha sert tutum almaya teşvik etmesini, Kasım 2011’de, ABD ile yapılan pazarlıklar sonucu

Irak'tan çekilen ve sözümona PKK'ya, ama aslında Suriye ve/ ya da İran'a karşı kullanılacak olan Predator adlı insansız hava araçlarının İncirlik üssüne yerleştirilmesini kabul etmesini, Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun, Türkiye ile Arap Ligası arasında yapılan toplantının ardından 30 Kasım'da yaptığı açıklamada Türkiye'nin Suriye'ye yaptırım uygulayacağını dile getirmesini vb. sayabiliriz.

■

■ ■

■

■ ■ Türkiye adım adım bir savaşın içine çekiliyor; ama bu son derece önemli ve ülkenin yazgısını uzun yıllar boyu etkileyebilecek olan konu, –“şike yasası”, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün Britanya ziyareti, Başbakan Erdoğan'ın hastalığı, cumhurbaşkanının görev süresinin uzatılması, yeni anayasa hazırlığı, Türkiye Kürdistanı'ndaki “mele”lerin Diyanet İşleri Başkanlığı'nda görevlendirilmesi gibi konulara ilişkin tartışmalara kıyasla çok daha az ilgi çekiyor. Bu hem burjuva basını ve hem de devrimci basın için geçerli bir saptama. Daha da ilginç ve tuhaf olanı, Türkiye-Suriye ve Türkiye-İran ilişkilerinin bozulması (ve bunlara bağlı olarak Türkiye-Rusya ve Türkiye-İrak ilişkilerinin serinlemesi) ve Ankara'nın Suriye'ye bir askerî müdahalenin eşiğine gelmiş olmasının TBMM'nde tartışılmaması ve burjuva muhalefet partilerinin ciddi bir itiraz getirmediği bu adımların başbakan-dışişleri bakanı-genelkurmay işbirliğiyle oldubittiye getirilerek alınmasıdır. (3) Bu durumun, Enver, Talat ve Cemal paşaların Osmanlı İmparatorluğu'nu 1914'de hükümetin diğer üyelerinin haberi olmadan Birinci Dünya Savaşına sokmasını, Bayar-Menderes kliğinin yönettiği Demokrat Parti hükümetinin Türkiye'yi 1950'de Yalova'da yaptığı bir toplantıda TBMM'ne danışmaksızın Kore savaşına sokma kararı almasını ve Ocak 1991'de Özal kliğinin Türkiye'yi, ABD'nin yönettiği emperyalist koalisyonun yanında Irak'a karşı yürütülen saldırı savaşına sokmasına ramak kalmasını anımsattığı açık.

■

■ ■

■

■ ■ Gericici İslâmî burjuvazinin partisi, Türk burjuvazisinin diğer fraksiyonlarının, devlet aygıtının ve burjuva basınının ana gövdesi tarafından da esas itibariyle desteklenen saldırgan bir dış politika rotasına girmiştir. Sözlü ve görsel burjuva basınının ve burjuva akademyasının hemen hemen tümü bu rotayı Türk halkına kakalamak için uğraşmakta ve Türk milliyetçiliği ve şovenizminin etkisi altında bulunan bu kitleyi “güçlü” ve “kalkınmış” Türkiye'nin “geri” Arap dünyasına önderlik etme ve onlara yol gösterme sözde misyonuyla koşullandırmak için yoğun çaba harcamaktadır. Öte yandan, bu saldırgan ve maceracı dış politika kaçınılmaz olarak, daha da gericileşen bir iç politika (KCK tutuklamaları, PKK gerillalarına karşı süregelen operasyonlar, anlatım özgürlüğüne karşı saldırıların artması vb.) eşliğinde yürütülmektedir. Bütün bunlar, yazgısını ABD emperyalizmine bağlamış olan, yayılmacı emeller besleyen ve yeni Osmanlıcılık düşleri gören Türk gericiliğinin doğasına uymaktadır.

■

» »

»

» » Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci ve ilerici güçlere gelince, onların emperyalist saldırganlığa karşı durma ve barışı savunma konusunda iyi bir sınav verdiklerini söyleyemeyiz; sözkonusu güçler bu yaşamsal konuda ne ciddi bir eylemlilik içinde oldular, ne de sağlam bir duruş sergileyebildiler. Bu güçlerin, "barış" adına yaptıkları ya da yazdıkları, Kürt sorununun "barışçı yol"dan çözümünü savunmanın ve savaş karşıtlarının "vicdani red" kampanyasını desteklemenin ötesine geçememiştir. Dolayısıyla Petras'ın, yukardaki pasajında yer alan dünya soluna ilişkin eleştirisi, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi için de büyük ölçüde geçerlidir. Onların da önemli bir bölümü uzun süre Fransa, Britanya ve ABD emperyalistlerinin ve onların güdümündeki sözde devrimcilerin Libya'yı yerle bir etme, bu talihsiz ülkenin ırzına geçme eylemini alkışlama aymazlığına düştüler. Benzer bir duyarsızlığı üç aşağı beş yukarı bugün, ABD neo-faşistlerinin, Suudi ve Türk gericiliğiyle vb. elele Suriye'yi ve İran'ı istikrarsızlaştırma, parçalama ve çökertmeyi hedefleyen eylem ve plânları konusunda da görüyoruz. Tutarlı demokrat ve enternasyonalistlerin, Suriye ve İran'daki rejimlere karşı olması, bu rejimlerin "kendi" işçi sınıfları ve halklarına karşı uyguladığı zulmü kınaması, Suriye'ye ve İran'a yönelik emperyalist saldırganlığa en kesin bir biçimde karşı çıkmakla asla çelişmez. Yineliyorum: Devrimci ve barışsever güçler, dünya işçi sınıfı ve halklarının baş düşmanı konumunda bulunan ABD-İsrail-Britanya neo-faşist blokunun, "demokrasi" getirme gerekçesiyle başında Saddam Hüseyin, Muammer Kaddafi, Beşar Esad, Mahmut Ahmedinejad gibi isimlerin bulunduğu yerel gerici rejimlere ve bu ülkelerin halklarına yönelen karaçalma, ekonomik yaptırım, abluka, provokasyon ve saldırılarına karşı net ve sağlam bir duruş sergilemekle yükümlüdürler. Ancak okuduğunu anlama yetisinden yoksun ve Marksist diyalektikten habersiz kişiler, böyle bir duruş sergilemenin, sözkonusu isimlerin sembolize ettiği rejimleri savunma ve bu ülkeler halklarının devrim yapma hakkını yadsıma anlamına geldiğini ileri sürebilirler.

»

» »

»

» » Evet; Türkiye ve Kürdistan'lı devrimci güçler "Kürt-Türk sorunu"nun -Türk gericiliği karşısında sağcı ve teslimiyetçi bir konuma düşmeksizin- "barışçı" yöntemlerle çözümünden yana olmalılar; ama onlar "Kürt-Türk sorunu"nun Ortadoğu ve dünyadaki gelişmelerden izole edilmiş bir sorun olmadığını da dikkate almalılar. Dünyaya burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin atgözlükleriyle değil, proleter enternasyonalizminin gözlükleriyle bakan herkes bu sorunun, ABD-İsrail-Britanya neo-faşist blokuna ve bu blokla ortaklaşa hareket eden "kendi" gerici egemen sınıflarına karşı savaşım ile elele gitmesi gerektiğini kavrayabilecektir.

»

» »

»

” ”

”

” ” DİPNOTLAR

”

” ” (1) Georgi Dimitrov, 1 Mayıs 1936'da, yani dünyanın İkinci Dünya Savaşına sürüklenmeye başladığı bir tarihte şunları yazıyordu:

”

” ” “Sadece işçi sınıfını, köylülüğü, emekçi aydınları ve diğer emekçileri değil, aynı zamanda ezilen milletleri ve bağımsızlığı savaş kışkırtıcılarının tehdidi altında olan ülkelerin halklarını da kapsayan böyle bir birleşik barış cephesi acil bir ihtiyaçtır. Tokyo'dan Londra'ya, New York'tan Berlin'e kadar dünyanın her yerini saran savaş kışkırtıcılarına karşı, Avrupa'da Alman faşizmine karşı, Uzakdoğu'da Japon askerî kliğine kararlılıkla karşı çıkan bir barış cephesi acil bir ihtiyaçtır. Ve bu barış cephesi, pratik kitle eylemleriyle ortaya çıktığı ve kendini protestolar ve açıklamalarla sınırlamadığı takdirde, güçlü ve yenilmez olacaktır.” (“Barış İçin Mücadelede Birleşik Cephe”, Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, İstanbul, Aydınlık Yayınları, 1978, s. 209-10)

”

” ”

”

” ” (2) Yeni Şafak gazetesinde yer alan bir haberde Türkiye'nin, NATO-destekli Libya'lı muhalifleri eğitmek için bu ülkeye özel harekât elemanları gönderdiği belirtiliyordu. Bu haberde şöyle deniyordu:

”

” ” “Özellikle Bingazi'de Türkiye'den gelen emekli özel harekâtçıların Ulusal Geçiş Konseyi ordusuna eğitim verdiği ortaya çıktı. Görüntülerde; Libya'ya giden bir grup emekli özel harekât polisi geçiş konseyinin ordusuna silâhlı eğitimin yanı sıra güvenlik kontrol, yol emniyeti, güvenlik arama, araç arama, bina operasyonu, VIP devlet büyüğü koruma ve şahıs arama amaçlı eğitimler veriyor. Gönüllü özel harekâtçılar, faaliyetlerini iki dönem halinde gerçekleştiriyor. Kaddafi'nin hüküm sürdüğü şehirlerde yönetimi tek tek ele geçiren Libya halkına en büyük desteğin Türkiye'deki gönüllü eski özel harekâtçılardan geldiği anlaşıyor.” (“Libyalı muhalifleri Türk özel harekâtçılar eğitti”, Yeni Şafak, 14 Eylül 2011)

”

” ”

”

” ” (3) Rusya Devlet Başkanı Medvedev Kasım ayı sonlarında yaptığı bir konuşmada şöyle demişti:

”

” ” “Amerikan yönetimiyle füze kalkanı görüşmeleri, endişelerimizi gideren bir çözümün bulunmasıyla sonuçlanmaz ise biz de kendi güvenliğimizi sağlayacak adımlar atarız. Samimiyetle ve bütün ciddiyetle söylüyorum: Füze kalkanı projesi sınırlarımıza doğru

ilerlemeye devam ederse, Stratejik Silâhların Sınırlandırılması Antlaşması'ndan (START) tek taraflı çıkacağımız gibi, kalkanı delegecek yeni nükleer başlıklar geliştirmeye de başlarız. Amerika füze kalkanı konusunda Polonya, Romanya, Türkiye ve İspanya ile anlaşmalar yaparak bizi oldubitti karşısında bırakıyor. Bunu kabul edemeyiz. Füze kalkanına ev sahipliği yapan Rusya çevresindeki ülkeler, taktik İskender füzelerinin menziline olacak. Güç dengesini bozdurmamız.” (Aktaran Fikret Ertan, “Kof tehditler”, Zaman, 28 Kasım 2011)

”

” ”

”

” ” 15-16 Aralık 2011